

Sub patrafir

George Coșbuc

Părinte, eu mă-nec din piept
Și n-am puteri de vorbă multă;
Cât voi putea vorbi m-ascultă
Să-ți spun în grabă tot și drept.
Aș vrea să-ncep cu fapte bune,
Dar n-am făcut, ori le-am uitat
Și raiu-n cap puțin mi-a stat.
Și-am fost și prost la număr -
Și n-am ce spune.

N-aveam nici vreme. Tata-i mort
Și mama-i cu copii, sărmana.
Ei de la mine-așteaptă hrană,
Și grija numai eu le-o port
De-acum ei singuri să și-o poarte!
Mi-e milă de durerea lor,
De ei mi-e jale, nu că mor.
Dar cum e scris Că sunt dator
Și eu c-o moarte.

EU mă cunosc; sunt păcătos,
Că prea am dus-o în râs și-n glume,
Prea drag mi-a fost să fiu în lume,
Și-am prea iubit ce-a fost frumos!
Pe lângă vin, voinicii roată,
Și chiote pe deal în zori,
Și ziua luncile cu flori,
Și hora noaptea-n șezători,
Și viața toată!

Și mi-a plăcut în jurul meu
Să văd flăcăi pe bățatură
Și cobza cu isonu-n gură
Să-mi zornăie zorind mereu.
Să văd cum se cotesc șirete
Pe-ascuns nevestele, și-aprins
Se simt de peste brâu cuprins
Trupșorul cel subțire-ncins
Al unei fete.

Păgân sunt parcă, nu creștin!
Bisericos n-am fost, părinte,
Dar rar, când mi-am adus aminte,

M-am dus și eu ca să mă-nchin.
Eu am pe Dumnezeu în mine:
Mereu îl simt, și-l văd mereu –
Gândesc așa! Mai știu și eu!
Dar, taică, las' că Dumnezeu
Va ști mai bine.

N-am dat în viață nimănui
Prilej să-mi poarte dușmănie,
Eu n-am putut să țin mânia
Că n-am avut, părinte, cui,
Măcar mi-au tot făcut-o unii!
Și n-am fost slab și nici fricos:
Pe opt ți-i dau grămadă jos –
Dar m-am ferit să-mi fac ponos
Cu toți nebunii.

O dată numai... P-un flăcău
L-am dat de ziduri, pentr-o fată
A doua zi a prins deodată
La plug în deal să-mi pară rău,
Și nici la boi n-am dat mâncare
Și-n brazdă plugul l-am lăsat
Și ca nebun am alergat
Pe dealuri, pe flăcău să-l cat
Să-i cer iertare.

Și nu mai știu... atâta-i tot,
Ba, taică, stai! E cu vecinul.
Pe palme m-alinta creștinul
Și drag m-avea ca pe-un nepot...
Și eu i-am sărutat nevasta!
El moș, ea o copilă-abia.
Mi-a fost și milă, cum plângea,
Și, Doamne, ochi frumoși ce-avea –
Păcat e asta?

Dac-am uitat ceva să spui,
Mi-e martur Dumnezeu, părinte,
C-am spus ce mi-a venit în minte
Și-oi spune tot, în fața Lui!
Și-acum canon... îl știu anume!
A fost așa, și n-aș cârti:
Canon e că nu pot trăi!
Și-ntr-altă lume n-o mai fi
Ca pe-astă lume.